



## **Kinna for Destroyed Communities of Gush Katif and the Northern Shomron (May they soon be rebuilt)**

By Rav Yehoshua Buch

### **About the Composition of the Kinna**

This kinna was written in the style of the 6<sup>th</sup> century peytan Rabbi Eliezar HaKalir and his kinna of 24 stanzas about the 24 mishmarot of the Kohanim in the Bet HaMikdash. Words of the kinna are borrowed from Rabbi Eliezar's kinna as well as from the first chapter of Megilat Eicha, according to (Hebrew) alphabetical order. The last line of each stanza ends with the name of a destroyed yishuv (may they be speedily rebuilt).

All words of the kinna—except for one—are found in Tanakh. The kinna was made from connecting words and parts of pasukim of Tanakh, although grammar may have necessitated some slight changes. Many words in the kinna have double meanings. The first and last lines of each stanza rhyme with each other and lines two and three rhyme with each other.

### **About the Content of the Kinna**

The kinna mourns the destruction of the yishuvim of Gush Katif and the northern Shomron and the expulsion of their inhabitants. Words of praise are used to describe them such as "heros", "tzaddikim" etc. The kinna blames all Jews who took part in the churban (destruction) and expulsion and describes them in harsh words such as "enemies", "pursuers" etc.

The first six words are taken from the kinna "Eicha Havatzelet HaSharon" (How the Rose of Sharon Sits) by Rav Eliezar HaKalir and this is used as a double meaning: praise for Am Yisrael and a blatant hint about the current situation of man who orchestrated this tragedy. The kinna criticizes him in the strongest manner. The next to last stanza describes Am Yisrael with words of praise such as "vineyard" and "fruitful" and the last stanza is a prayer for redemption and ends with the authors name.

For more information, contact Rav Buch at [harav@machonshilo.org](mailto:harav@machonshilo.org) or +972-2-651-8519.

### **צורת הקינה**

הקינה כתובה במתכונת הקינה של הפייטן הארץ ישראלי רבי אלעזר ברבי קליר על עשרים וארבעה משמרות הכהונה ששימשו בבית המקדש. כמה מילים וצירופי מילים בקינה לקוחים מהקינה של הקליר. בקינה עשרים ושניים בתים בני ארבעה טורים כל אחד. הטור הראשון בכל בית פותח במילה אחת או יותר מראשי הפסוקים במגילת "איכה" פרק א הערוך בסדר אותיות ה-א"ב. הטור האחרון בכל בית מסיים בשם יישוב. בשלושה מהבתים נזכרים שני יישובים.

כל מילות הקינה (מלבד אחת) הן מהתנ"ך. הקינה עשויה כולה מחיבור של מילים וחלקי פסוקים מכל ספרי התנ"ך, לפעמים בשינוי סדר המילים או בשינויים דקדוקיים ואחרים. יש מילים בקינה בעלות משמעות כפולה. ארבעת הטורים בכל בית מחורזים בסופם. בחלק מהטורים יש גם חריזה פנימית. מלבד חריזה יש בקינה סוגי מצלול שונים, כגון לשון נופל על לשון, משחקי מילים ועוד. שמות היישובים משמשים הן לחריזה והן לסוגי המצלול השונים. כן נעשה שימוש במשמעות שמות היישובים.

### **תוכן הקינה**

הקינה מבכה את חורבן היישובים ואת גלות יושביהם, ומכנה אותם בכינויי שבח: צדיקים, עצומים, בחורים, גיבורים. הקינה מאשימה ומוכיחה את כל מי מבית ישראל שהיה לו חלק בחורבן ובגלות, ומכנה אותם בכינויי גנאי: צרים, אויבים, רודפים.

שש המילים הראשונות של הקינה לקוחות מתחילת הקינה של הקליר, אולם בקינה הזו יש לכינוי "חבצלת השרון" משמעות כפולה: כינוי שבח לעם ישראל וגם רמז מפורש לשמו של אותו האיש. הקינה מכנה את אותו האיש בכינויי גנאי: אויב, צר, רשע, רודה, תקיף, מרשיע.

הקינה משתמשת בכינויי שבח נוספים לעם ישראל: כרם, גפן פוריה, ידיד. כל הבתים בקינה, מלבד האחרון, הם תיאורי פורענות, ואילו הבית האחרון הוא תפילה ונחמה.

# איכה!?

קינה על

חרבן עשרים וחמשה ישובים בארץ ישראל  
וגלות יושביהם על ידי אחיהם בית ישראל

לוא אֵלֵיכֶם כָּל עֲבָרֵי דָרְךְ לַתּוֹר,  
שָׂא קִינָה וְנָהִי, כִּי נִצַּתוּ וּמִי יִסּוּר,  
עוֹרְנוּ נִכְמַר כְּתִנּוּר, וְלֹא רָאִיתִי אוֹר,  
כִּי לֹא יוֹסִיפוּ עוֹד לָגוּר בְּשֵׂא-נוֹר.

מִמְרוֹם שָׁלַח אֵשׁ, וְאָכְלָה אֶרְמוֹן,  
אִזּוּ נִבְהָלוּ עַצְמֵי, נִתְנַנְּנִי בְּשִׁמְמוֹן,  
בֵּין עֲצוּמִים יִפְרִיד, וְהִגְלָה הַמּוֹן,  
כְּחוֹ עֲצֵם, וְהִשְׁחִית בְּנֵי-עַצְמוֹן.

נִשְׁקַד עַל בְּיָדוֹ, עַל צְנֹאֲרֵי יִשְׁתַּרְגּוּ,  
עָלִי תִשְׁתַּפֵּךְ נַפְשִׁי, אֶלֶיךָ תִּעַרְגּוּ,  
עַל דּוֹשׁוֹ בְּחֵרוֹץ, וּפְחָדוֹ יִשְׂרָגּוּ,  
הִנֵּה כְּלִיּוֹן חֵרוֹץ שֵׁם לְמוֹרְגּוּ.  
סָלָה כָּל אֲבִירֵי לְשִׁבְרֵי בְּחוֹרִים,  
רַדְפֵיהֶם הַשִּׁיגוּיָה בֵּין הַמְצָרִים,  
רְאוּהָ צָרִים, שִׁחְקוּ עַל גְּבוּרִים,  
נִהְפְּכוּ לְזָרִים נְטֻעֵי נְצָרִים.

עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכִיָה לַיְלָה וַיּוֹמֵם,  
הוּא יִשְׁבִּי חֲבֵל הַיָּם, יִצְאוּ וַאֲיָנָם,  
נָדְדוּ וְלֹא נִדְדַע מְקוֹמָם אֵינָם,  
וְנִעְוּ מִכְּפָר-יָם עַד רְפִיחַ-יָם.

רָשָׁה צִיּוֹן בְּיָדֶיהָ אֶל הַשָּׁמַיִם מַעַל,  
מִבְּרִית אֲרָצוֹ מִמְּגִד שְׁמַיִם מִטָּל,  
לֹא יִהְיֶה עוֹד הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה טָל,  
כִּי הִשְׁלַךְ עַל הָאָרֶץ וְהוֹטִיל גְּגֵי-טָל.

צָדִיק הוּא יִדְוֶה בְּכָל דְרָכָיו וְחָסִיד,  
וְלֹנֵו הַגִּיד, כִּי יִשְׁכַּח לְבָטַח יָדָיו,  
וְעֵתָה לָמָּה הִרְעַתְתֶּם לִי לְהַגִּיד,  
כִּי יִבֶשׂ תִּמְרוּ, כָּלָה וְעֹבֵר גְּדִיד.

קָרָאתִי לְמֵאֲהָבִי, הִמָּה בְּגָדוֹ בִידָיו,  
אֵלֵי וְאֶלֵּי, אֲרָץ רַעֲשָׁה מִפְּנֵי סִינֵי,  
כְּסִתָּה כְּלִמָּה פְּנִי, וְתִדַּד שְׁנֵתִי מֵעֵינֵי,  
כִּי לֹא יוֹכֵל הָעַם לַעֲלֹת אֶלֵי-סִינֵי.

רָאָה יְדוֹד וְהִבִּיטָהּ, מִמְרוֹם תִּשְׁקִיף,  
כִּי צָר יָדוֹ הִנֵּיף, וּמִצּוֹדוֹ עָלִי הִקִּיף,  
בְּפִשֵׁעַ בָּא תִקְיֹף, עַל חֲטָאתוֹ הוֹסִיף,  
וּמִרְשִׁיעַ הַחֲנִיף, וְאָסַף אֶת קִטְיֹף.

שָׁמְעוּ כִּי נִאֲנָחָה אֲנִי, אִין מִשִּׁיב נֶפֶשׁ,  
בְּחִדְשׁ הַחֲמִישִׁי מִצְּאֲנֵי רַעוּת חֲמִישׁ,  
עָלוּ חֲמִשִּׁים, הִשְׁחִיתוּ הָעִיר וְהַקִּדְשׁ,  
וְהִיָּה הַפֶּךָ מִשְׂרָשׁ, וַיִּכַּח אֶל הַחֲמִישׁ.

תָּבֵא לִפְנֵיךָ אֲנִי וְנִשְׁמַע שׁוֹעֲתִים,  
חֹסֶה יְדוֹד עַל עַמְּךָ, חוֹשֶׁה לְתִשׁוּעָתָם,  
יֵשׁ אַחֲרָיִת וְתִקְוָה, וְשָׁבוּ בְנֵים לְגְבוּלָם,  
וְאִזּוּ נִשְׁיֵר שִׁיכָה חֲדָשָׁה כְּשִׁירַת-הַיָּם.

כָּתַב בְּדַמוֹעַ  
מִצְּפָה לִישׁוּעָה  
בּוֹד יְהוֹשֻׁעַ

אִיכָּה יִשְׁבָּה חִבְצֻלַת הַשָּׁרוֹן,  
וְדָמָם רַן בְּצִמּוֹן הַשְּׁמֵרוֹן,  
וְגִרְשׁוֹ יוֹשְׁבֵי עֵזָה בְּשִׁבְרוֹן,  
וְנֵעַ מִמְדוֹר אִישׁ כְּפָר-דְּרוֹם.

כִּכּוֹ תִבְכֶּה, וְתִדְמַע עֵינָי,  
כִּי שִׁבְרֵי גְדוֹל נִשְׁבַּר עָמִי,  
זֶה חֲזִיתִי, הַשִּׁבְצֵי אֶחְזִנֵּי,  
הַשְּׁלֻכֹת מִבֵּיתְךָ, נִצָּר-חֲזִנֵּי.

גְּלַתְהָ עֵזָה, עֲזוּבָה תִהְיֶה,  
כְּלַתְהָ הִרְעָה אֶל הַמְקוֹם הַזֶּה,  
אֲבָלָה אֲדַמָּה, שִׁדְד שְׂדָה,  
כִּי תִכְלָה אֶת פֶּאת-שְׂדָה.

דְּרָכֶי שְׁמֵרוֹן אֲבָלִים שׁוֹמְמִין,  
וְיִפְגַּע לִבְנוֹ, כִּי לֹא הָאֵמִין,  
יָגוֹן תִּמְלֵא הַיּוֹשְׁבֵת בְּגִנָּים,  
כְּבָרוּחַ קָדִים נִפְצָו הַכְּדִים.

הִיו צָרֶיהָ לְרֹאשׁ, אִיבִיָּה לְעֵנָה,  
הַפְּכֹתָם לְלַעֲנָה מִשְׁפָּט, וַיִּגְדַּל עוֹנָה,  
בְּעִרְתָּם הַכָּרֶם, וַיִּרְדּוּ הַדְּרָה וְהַמוֹנָה,  
לֹא יָרְאוּ לְשַׁחַת אֶת כְּרָם-עַצְמוֹנָה.

וַיִּצְא מִמְקוֹמוֹ לְשׁוֹם אֲרָצְךָ לַקְּצִפָּה,  
אֶחְזִתְנִי זְלַעֲפָה, כִּי רַעָה נִשְׁקַפָּה,  
גִּפְּוּ פְרִיָּה וְעֵנֶפָה הִיָּתָה לְשִׁרְפָה,  
הִיָּתָה לְתֵל שְׁמָמָה תֵּל-קִטְיֹפָה.

זָכְרָה זְמִים מִקְדָּם שְׁנוֹת עוֹלָמִים,  
יְדוֹד אֲשֶׁר הַצִּלְנִי מִיַּד הַיִּשְׁמַעְאֵלִים,  
בְּרַךְ נָוָה צְדִיקִים יוֹשְׁבֵי אֵהֱלִים,  
עֵתָה יִצְאוּ מִבְּהֵלִים מִנְּוֶה-דְקָלִים.

חֲטָא חֲטָא יִשְׂרָאֵל, וְגַם עֵבֶר בְּרִית,  
לְהִקְיָם אֲרָץ, לְהַנְחִיל מוֹרְשָׁה לְשִׁאֲרִית,  
בְּעוֹן תְּכַנִּית, חֲסַבּוּ אֶת לְבָם אַחֲרֵנִית,  
הִלְכְּנוּ קִדְרֵנִית, כְּסַפּוֹ דוֹגִית וְנִיִּסְנִית.

טָמְאָתָה בְּשׁוּלְיָהּ, לֹא זָכְרָה פְּלֶאִיו,  
וְפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיִּנּוֹסוּ מִשְׁנֶאֱוִי מִפְּנֵיו,  
רָאָה כִּי הִגְדִּיל אוֹיְבָו, חֲרַק עָלֵי שְׁנֵיו,  
כִּי מִפְּנֵי הִרְעָה אֲבָד וְנִאֲסַף הַשָּׁלוֹ.

יְדוֹ פֶרֶשׁ צָר, לֹא הִשִּׁיב אַחֲזוֹר,  
הַחֲשִׁיד לְאֲרָץ, הַקְּדִיר מְאוֹרֵי אוֹר,  
וְאִיִּחְלָה כִּי יִצָּא מִשְׁפָּטִי לְאוֹר,  
וְעֵתָה לֹא רְאוּ אוֹר בְּגוֹ-אוֹר.

כָּל עֵמָה נִאֲנַח, זְעָקוֹ אֶל טוֹב וְסָלַח,  
מִדּוּעַ דְרָךְ רָשָׁע תִּצְלַח, מֵאִן לְשַׁלַּח,  
חִפְצוֹ בְּיָדוֹ יִצְלַח, נָוָה נִעְזָב וּמִשְׁלַח,  
רוּדֵי יָדוֹ הַחֲזָקָה שָׁלַח אֶל הַבְּדֻלַח.